Scris de Dr. Dorel Ioan Todea
Joi, 08 Septembrie 2011 11:14 - Ultima actualizare Joi, 08 Septembrie 2011 11:31

Sighetenii au avut totdeauna talente şi am să numesc doar câteva, începând cu cel pe care-l consider cel mai mare, cel care de fapt a plecat de la Câmpulung la Tisa şi a trecut prin Sighet, Emerich Dembrovschi. Pe lângă el, au fost foarte mulţi jucători care au ajuns în Divizia A şi Divizia B: Gagea, care a jucat în Divizia A la C.F.R. şi Universitatea Cluj, Mişu Popovici care a jucat la Lotul Naţional de Juniori şi la Universitatea Cluj, Caciureac, Bilaşco de la Unirea Urziceni, şi mulţi, mulţi alţii. Sighetul n-a dus niciodată lipsă de talente. Venirea mea la Sighet a coincis cu o perioadă în care, din păcate, lotul era îmbătrânit. Asta am făcut: am întinerit lotul şi, într-un an de zile am promovat în ciuda echipei Mineru Cavnic care stătea mai bine financiar. A fost o promovare frumoasă şi, sunt convins că sighetenii îşi aduc aminte cu multă plăcere de ea. Din acea echipă, vreau să-l amintesc pe regretatul Roman Iosif – Tocu, aşa cum îi ziceam noi – care, personal, cred că a fost unul dintre bunii jucători ai Sighetului şi dacă nu refuza să plece din Sighet, putea să joace chiar la o echipă de Divizia A: a fost în lotul naţional de juniori şi a avut oferte de Divizia A de la Satu Mare, dar a refuzat. Sigur că au fost şi alţii: fraţii Ciohan, care au ajuns în Divizia A, Deac, şi alţii care nu erau sigheteni dar au trecut pe la noi, un Iuga care a jucat la Bacău, Marcel Lăzăreanu care s-a pregătit şase luni la noi după care a jucat foarte bine în Divizia A la Cluj, Arezanov, etc. Promovarea Sighetului pentru mine a fost o bucurie extraordinară. Ce nu ştiu sighetenii şi aş dori să transmit prin intermediul magazinului „Sigheteanul”, este că, înainte de a ajunge la ultima etapă de campionat în Divizia C şi de a promova, am fost contactat de Baia Mare, de fostul prim-secretar Gheorghe Blaj, un mare sportiv, care m-a rugat să ajut Baia Mare în aşa fel încât să nu neglijăm Sighetul. De aceea, atunci când am plecat la Baia Mare, au venit patru jucători mari la Sighet: Botoş, Bocşa, Toth şi încă unul... Sighetenii trebuie să ştie că atunci nu i-am trădat ci, dimpotrivă, a fost pentru binele fotbalului maramureşean şi, deasemenea, şi al Sighetului. În Divizia B am fost lăsat să antrenez un singur an şi am terminat pe Locul V, un loc extraordinar de bun pentru echipa unui oraş mic, cu putere economică mică. Am condus echipa de trei ori: de două ori am fost schimbat şi o dată mi-am dat demisia. Odată echipa a scăpat de retrogradare, iar de două ori a retrogradat. Cu alte cuvinte, în anul în care am fost lăsat, am făcut treabă, am promovat.

Selecţionat în echipe de Divizia A În 1965, era regiunea Baia Mare în care era inclus şi Satu Mare şi Cavnic, două oraşe care au dat fotbalişti de excepţie, un Bot, un Lung, Nagy, etc. Din lotul regiunii Baia Mare am făcut parte la Campionatul Republican care a avut loc la Mediaş. Acolo am fost văzut de Universitatea Cluj care m-a racolat şi am jucat cu echipa de juniori cu care am câştigat absolut toate meciurile, până în finala care s-a jucat – în mod ironic pentru mine – cu echipa la care urma să merg: Rapid Bucureşti, echipa mea de suflet încă din copilătie. I-am bătut în finală cu 2:0 şi am ajuns campioni republicani de juniori.
În 1970 am plecat de la Universitatea Cluj la Rapid Bucureşti. În campionatul 1970/’71, am fost vicecampioni, cu un punct diferenţă faţă de Dinamo, iar în 1972, am câştigat tot cu Rapidul, Cupa României,competiţie la care am fost integralist la toate minutele. Din păcate, din 1972 situaţia la Rapidul a început să se înrăutăţească culminând cu retrogradarea din 1974, an în care am venit la Sighet. Apoi în 1974/’75 am promovat Sighetul în Divizia B, am fost jucător şi

antrenor. Ca jucător am înscris 29 de goluri, unul singur din penalti şi n-am jucat şase meciuri în care mai puteam să dau multe goluri. Am făcut parte din loturile României de juniori, de tineret, Lotul B, lotul olimpic, lotul universitar cu care în vara lui 1970 am participat la Campionatul Universitar de la
Skoplje, fosta Jugoslavie.

America, America...

Plecarea în străinătate a fost una cu peripeţii: după ce am văzut 22 de ţări cu Universitatea Cluj, Rapidul, cu loturile naţionale, am ajuns ca la semiretragerea mea la Sighet să nu mai primesc paşaport ca să pot merge în străinătate. Am decis că, orice va fi, orice s-ar întâmpla, am să plec. Uite aşa am ajuns să trec Dunărea înot pe la Orşova: mi-a luat cam o oră şi zece minute. Eram împreună cu verişorul Marina Cornel şi cu un prieten, Pop Mihai, care a satisfăcut serviciul militar acolo şi ştia drumul şi toate mişcările. În Jugoslavia am petrecut două zile şi n-am fost prinşi până în Italia. Acolo am stat patru luni în lagărul pentru refugiaţi de la Trieste şi apoi lângă Roma. De acolo, eu şi vărul am emigrat în S.U.A. iar Mişu în Canada unde avea o soră. Aveam 31
de ani când am ajuns la New York. Acolo am continuat fotbalul cu echipe de profesionişti precum Cosmos şi Pensylvania Stoners. Dar cum acolo fotbalul european (soccer) nu e la modă, multe echipe au dat faliment şi campionatul s-a desfiinţat. Am jucat apoi cu echipe mai mici, de greci şi italieni, echipe care mă plăteau în funcţie de meci. Dar adeseori mergeam de plăcere. Am fost şi jucătorantrenor pentru o echipă semiprofesionistă, New York Atlas, pe care, exact ca la Sighet, am promovat-o din Liga B în prima ligă. Am antrenat o echipă de copii pe care i-am preluat după ce începuse campionatul pe care, până la urmă l-am câştigat cu patru meciuri egale şi în rest numai victorii. Tot cu ei am câştigat două turnee „indoor”, la sală, iarna, şi tot în anul respectiv am fost numit Antrenorul Anului în Liga Cosmopolitană la nivelul copiilor şi juniorilor.

La Sighet am ceea ce e mai frumos pe lume: rudele, prietenii, amintirile, munţii, văile, apele...D upă trei ani, fiind căsătorit şi având două fete, duceam dorul familiei, a prietenilor, a Sighetului, a Grădinii Morii... aşa că mi-am dorit să vin acasă. La consulatul de la New York şi la ambasada de la Washington, mi s-a refuzat viza. Pe atunci, jucam la o echipă grecească şi, întâmplător, unul dintre marii suporteri ai acelei echipe, a fost un om de la Ambasada Greciei care mă simpatiza foarte mult. I-am spus povestea mea şi supărările mele şi s-a oferit să mă ajute. Ce a făcut şi cu cine a vorbit, numai el ştie, dar mi-a rezolvat viza. Apoi, am revenit în fiecare an. America mi-a oferit foarte mult dar am simţit nevoia să vin acasă pentru că m-am născut aici, pentru că aici am ceea ce mai frumos: rudele, prietenii, amintirile, munţii, văile, apele...

Interviu

realizat de dr. Ioan Dorel Todea, redactor
coordonator al Postului Radio Sighet.

SURSA: SIGHETEANUL nr.7